

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: M. Y.**, zastoupen JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 25. 5. 2005, č. j. 59 Az 59/2004 - 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 30. 11. 2004, č. j. OAM - 3059/VL - 10 - 19 - 2004, nebyl žalobci udělen azyl pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že problémy žalobce s jeho zaměstnavatelem ohledně úhrady škody na automobilu a problémy s jeho rodiči ohledně náboženského vyznání nelze posuzovat jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítl porušení ust. § 3 odst. 3, § 32 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Zásadní námitka žalobce se týkala toho, jakým způsobem správní orgán hodnotil informace o zemi jeho původu, když namítl, že druh a charakter informací, které správní orgán použil jako podklad pro vydání svého rozhodnutí, jsou teoretické a obecné proklamace, které nereflktují každodenní realitu na Ukrajině, pokud jde o fungování státních úřadů odpovědných za dodržování zákonů a ochranu bezpečnosti občanů.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 25. 5. 2005, č. j. 59 Az 59/2004 - 24, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobcem uváděné potíže s jeho zaměstnavatelem v souvislosti s úhradou škody na poškozeném automobilu a problémy s rodiči ohledně náboženského vyznání nelze podřadit pod zákonem stanovené důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Krajský soud rovněž nezjistil, že by správní orgán v řízení o udělení azylu porušil žalobcem zmiňovaná ustanovení správního řádu. Vyšel z toho, že informace, které správní orgán použil, jsou objektivní a jsou dostatečnými podklady pro rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vyslovil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že v předcházejícím řízení nebyl porušen zákon, mimo jiné proto, že správní orgán úplně a přesně zjistil skutkový stav a tím svoji povinnost splnil. Stěžovatel má za to, že soud o důvodech, které v žalobě uváděl, rozhodl věcně nesprávně. Stížnost je podávána pro přesvědčení stěžovatele, že má právo na využití všech zákonných prostředků k přezkoumání rozhodnutí soudu, který ve věci rozhodoval. Vzhledem k tomu, že stížnost je podávána pro vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, požádal stěžovatel, aby v tomto smyslu bylo o kasační stížnosti rozhodnuto.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podání stěžovatele, označeného jako kasační stížnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný se domnívá, že podání stěžovatele postrádá náležitosti kasační stížnosti, jak je vymezuje ust. § 106 s. ř. s. Žalovaný neshledal v podání stěžovatele žádný z důvodů podání kasační stížnosti podle § 103 s. ř. s., proto považuje návrh stěžovatele za nepřipustný ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., a navrhuje odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatňuje ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním

orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu má kasační stížnost náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s., i když se žalovaným lze souhlasit potud, že důvody kasační stížnosti jsou uvedeny pouze obecně odkazem na příslušné ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a pouze z obsahu žaloby směřující proti rozhodnutí správního orgánu lze dovodit, v čem stěžovatel shledává porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Uvedenou námitkou se zabýval již krajský soud, který nezjistil, že by žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ust. § 3 odst. 3, § 32 odst. 1 a § 47 odst. 3 správního řádu. S tímto závěrem krajského soudu, proti němuž stěžovatel neuvádí žádné konkrétní námitky, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu